

VLAD TEODOR PETCU

Un scriitor apreciat

Tânărul pe care astăzi îl aduc în fața voastră se numește Vlad Teodor Petcu.

Născut în urbea Bucureștilor în primăvara lui 1985, Vlad Teodor este student în anul III la Universitatea „Titu Maiorescu” – Facultatea de Științe Sociale, Politice și Umaniste, la specializarea Comunicare și Relații Publice.

Pasiunea lui Vlad Teodor pentru a deveni ucenic în artele condeiului s-a născut și a căpătat contur în 2008, când a început să scrie scurte texte și versificări. Puțini sunt cei care știu că „vinovată” pentru insuflarea acestei pasiuni și pentru dezvoltarea ei în anii ce au urmat este nimeni alta decât prietena de suflet și colega sa de grupă, scriitoarea Sofia Goublias.

După ce o perioadă scurtă de timp (2011-2013) a abandonat scrisul, în 2014 reînnoadă moleculele de cerneală din călimară și, de data aceasta, face primul pas în cariera sa literară, debutând în luna lui Mărțișor cu o poezie în limba engleză, în antologia online „Patrick Royal and Variety of Poets Poems of the Horror Society II”. La finele anului 2014 imaginea și reputația sa începea să capete contur în spațiul virtual (apogeul anului fiind atins cu poezia Dystopian – aleasă drept unul dintre cele mai bune exerciții poetice din lume ale lunii decembrie de către revista electronică indiană „The Poetry and Me”).

Tot unei colege de facultate și surori întru condei, Petruța Pîrvan, îi datorează Vlad Teodor primul contact cu spațiul cultural-literar românesc.

Ea a fost cea care în anul 2015 i-a îndrumat pașii spre Cenaclul Amurg Sentimental din București, de unde Vlad Teodor debutează în literatura în limba română cu un grupaj de poezii, în numărul din luna lui Mărțișor al revistei „Amurg Sentimental”.

Din acel moment și până astăzi, condeiul său a zămislit pentru periodicele cultural-literare materiale de literatură de ficțiune și de non-ficțiune, Vlad Teodor publicând atât afară (predominant în revistele electronice din India și din S.U.A.), cât și în țară: poezie, eseistică și publicistică.

Anul 2017 a fost, poate, cel mai darnic de până acum cu tânărul ucenic al condeiului, Vlad Teodor debutând în volum propriu – volumul de poezii „Tenebre Lirice” și având apariții în alte volume cu poezie, publicistică, fotografie. Iar anul încă nu s-a încheiat... Succes, Vlad Teodor, și fie ca toți anii să-ți fie darnici!

MAGDA BĂCESCU

AUTOPORTRETE

I

Un condei mut despică naltul crug,
Fără ca glia să-l lăntuie în nămol luminat...
Zăpădește cu putrede cărnuri în purgatoriu;
Un daimon cu fantasma sinelui în peregrinaj,
Printre necartografiate alei cu nimfe,
Își leapădă hlamida amoralului amor
Pe colbul infinitului de Haos...
O fee dănțuie burlesc...
Simfonia lunii în echou șopoteste...
Ielele în mreje-l ademenesc...
O muză din hronici vorovește...
Iar pergamentu-i epitaf cu rune plumbuite -
Făr de nume, adevărurile sunt minciuni nesăbuite...

II

Eu sunt un plumbuit atom de căutare
Cuprins de totul șopotelor tale,
O altă creatură serafică, decăzută
Într-o moleculă de căutare...
Simplitate și valoare...
Sinceritate și polarizare...
Un salt fără parașută din raiul noemelor:
Din adevăr în adevăr,
Din minciună în minciună,
Din minciună în adevăr
Și din adevăr în minciună...
Și nu le atingi realitatea,
Și absolutul lor e o distantă chimeră...
O grafie fără forme cu aripi și nimb de unic
Extinsă... Un atom și o moleculă
Îngemânați de fiecare sică ce o petrecem
În revelația neantului creator.

III

Este dimineață... După a treia bătaie de orologiu.
Chimerele îmi leapădă carnea celor patru vânturi,
Gonind în pas grăbit, spre alte mări și pământuri...
Nu am avut curaj de mijloc să le prind,
Ori să le înlănțui și-n mine să le cuprind...
Tavanul scorojit vorovește în umbre și lumini,
Mă gândesc la tine... la mine... la noi, de noi străini;
Pe geam am pus un giulgiu sălbatic iară,
Să nu îmi mângâie chipul luna murdară;
Aleile din așternut sunt o ruină deplină,
O cetate abandonată pentru că nu are vreo vină;
Până și perna mi-a furat chipul, cu amprenta ei de vers,
Vrea să-l ofere lui Eros pentru un întreg univers...
Adastă o dorință, în mână cu o scofâlcită lumânare,
Priveghează la capul Timpului, ce stă lângă mine,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Livid ca sărutul de iele, dându-și ultima suflare,
Bate orologiul... Bate turbat pentru a noua oară...
Peste tot e dimineață... Dar în mine e încă seară...

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*